

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2020. október 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A testi sértés vétsége és más bűncselekmény miatt terhelt ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2020. június 24. napján kelt 13.B.9/2019/25. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

[1] A Szombathelyi Törvényszék 2020. június 24. napján kihirdetett 13.B.9/2019/25. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. testi sértés vétségében (Btk. 164. § (3) bekezdés (9) bekezdés c) pont) és 1 rb. testi sértés vétségében (Btk. 164. § (3) bekezdés (9) bekezdés b) pont). Ezért őt - halmazati büntetésül - 2 év szabadságvesztésre és 100 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést - a végrehajtás elrendelése esetén - fogházban kell végrehajtani, ez esetben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000,- Ft-ban állapította meg azzal, hogy az így kiszabott 100.000,- Ft pénzbüntetését meg nem fizetése esetén 100 napi fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] A törvényszék ítélete ellen a vádlott és a védő felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.187/2020/1-I. számú átiratában kifejtette, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is teljesítette, részletesen számba vette a tanúvallomások releváns részleteit, majd azok megfelelő mérlegelésével iratszerűen és megalapozottan rögzítette azt a tényállásban, hogy a vádlott tudomással bírt arról, hogy a kutyái korábban is már „kiszöktek” az ingatlanáról, s hogy 2018. december 13. napján a kutya1 neve névre hallgató kutyája okozta Sértett2 és Sértett1-eknek az orvosi iratokban, valamint az igazságügyi orvosszakértői véleményben rögzített súlyos sérüléseit. Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, a bűncselekmények minősítése helytálló, a hozzáfűzött jogi indokolás szakszerű. A törvényszék által kiszabott büntetéseket nem tartotta eltúlzottak, különösen figyelemmel a bűncselekmények igen súlyos következményeire.

[4] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 598. § (2) bekezdése alapján, figyelemmel a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. tv. 211. § (2) bekezdésére, tanácsulésen eljárva, a fellebbezésekkel támadott ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A védő fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az ítéleti tényállás mérlegeléssel került megállapításra, azonban a mérlegelés alapját iratellenes megállapítások

nem képezhetik, így az ítélet megalapozatlan. Az ítélet indokolása szerint a vádlott mindkét kutya, a kutya2 és a kutya1 is átment a sértett udvarába, holott erre bizonyíték csak és kizárólag kutya2 vonatkozásában áll rendelkezésre, és az is csak azért, mert a vádlott maga ismerte el, hogy kutya2-t a helyszínről ő vitte haza. Ugyanakkor az eljárás során a vádlott következetesen állította, hogy a vádiratban szereplő másik kutya, kutya1 mindvégig otthon volt, mely utóbbi tény a vádlott fia, ifj. Terhelt is megerősített a tanúvallomásában.

[6] Ezzel szemben a Szombathelyi Törvényszék a meghallgatott tanúk vallomása alapján azt rögzítette, hogy a sértettek sérüléseit a vádlott kutya1 nevű kutya okozta. A védő részletesen bemutatta és elemezte az ezzel kapcsolatban rendelkezésre álló tanúvallomásokat, majd kiemelte, hogy a tanúk nem vállalták, hogy a védelem által kinyomtatott fényképfelvételekből kiválasszák a támadó kutyaikat, holott közülük nagyjából mindenki tudni vélte, hogy konkrétan melyik két kutya volt a támadó eb. Hivatkozott arra is, hogy Helység1 egy relatíve zárt, kis község, ahol minden hír futótűzként, szájról-szájra terjed, így mire a vádlott a helyszínre ért, már lényegében meg is bélyegezték. Ilyen körülmények között került a vádlott nyilatkozata az eljáró rendőr által amúgy tévesen rögzítésre, hogy az ő kutyái voltak, holott mikor a helyszínre ért, még ő is csak másoktól hallotta, hogy mi történt, tehát valójában csak azt mondhatta, hogy „állítólag az én kutyáim voltak”.

[7] Előadta továbbá, hogy a kutyák elaltatására is a falusi „népharag” csitítása érdekében került sor, nem számítva arra, hogy pont a vádlott felmentését eredményező bizonyítékokat semmisítetik meg vele, a kutyák nélkül ugyanis nem kerülhetett sor sem a vér, sem a fogazat, sem az okozott, elszennvedett sérülések összevetésére, igazságügyi szakértői vizsgálatukra.

[8] Álláspontja szerint kétséget kizáróan csak az állapítható meg, hogy történt egy sajnálatos kutyatámadás, annak két sértettje van, a helyszínen két kutya volt jelen, melyek közül az egyik, amelyik a sértetteket nem bántotta, a vádlott kutya2 nevű kutya volt. Érvelése szerint ezen túlmenően csak az rögzíthető, hogy a kutya2 mellett egy másik, idegen kutya volt a helyszínen, és az sebesítette meg a sértetteket. A vádlott és a tanúként meghallgatott fia is mindvégig következetesen állította ugyanis, hogy a kutya1 nevezetű kutya az eseménysor alatt otthon volt bezárva, amit álláspontja szerint alátámaszt az is, hogy a vádlott kutya1 nevű kutya nem pusztult bele – sőt, semmilyen külsérelmi nyom nem volt látható rajta – Tanú4 ütlegetésébe, aki előbb egy fa pallóval, majd később egy fejsze fokával többször, teljes erőből lesújtott a bántalmazó állat koponyájára. Mindez pedig csak úgy lehetséges, hogy nem kutya1 volt a bántalmazó kutya.

[9] Teljességgel életszerűtlennek ítélte a törvényszék azon megállapítását, hogy a kutyatámadás megtörténte után kutya1 ismeretlen módon visszajutott a vádlott udvarába, mivel egyrészt ilyen magatartás egy dühöngő, vérengző kutyától teljesen idegen, másrészt Tanú4 behatása miatt az állatnak rövid időn belül ki kellett volna múlnia koponyatörésben, de legalábbis a súlyos sérüléseit a külvilágnak mindenképp észlelnie kellett volna. Ezzel összefüggésben részletesen elemezte a tanúként kihallgatott állatorvosok vallomásait is, és kiemelte, hogy egyik meghallgatott állatorvos tanú sem látott a kutyákon semmilyen külsérelmi nyomot.

[10] Sérelmesnek találta azt az ítéleti okfejtést is, miszerint kizárható a védelemnek az az álláspontja, hogy a sértett sérüléseit egy másik ugyanilyen fajtájú kutya okozta, miután ezzel kapcsolatban a védelem bizonyítékokat, Facebook hirdetéseket mutatott be, melyek egyrészt alátámasztották, hogy a támadás idején voltak Helység1-n ugyanilyen fajtájú és kinézetű kutyák, melyek - a hirdetések szerint - gyakran el is kóborolnak otthonról, másrészt a hirdetésekkel azt is bemutatta a védelem, hogy a vádbeli esetet követően hirtelen többen is meg kívántak szabadulni az ilyen fajta kutyáiktól.

[11] Kihangsúlyozta azt is, hogy a helyszínelést végző rendőrök nem találtak olyan helyet a vádlott kertjében, ahonnét a kutyák átmehettek volna, így az a megállapítás, hogy a kutyák átszöktek, a rendelkezésre álló bizonyítékokkal teljes egészében ellentétes.

[12] Minderre figyelemmel a Szombathelyi Törvényszék azért jutott a mérlegelése során arra, hogy a vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményeket, mert a bizonyítékokat tévesen értékelte, és azokból iratellenes következtetést vont le a vádlott bűnössége vonatkozásában.

[13] A védő az ítéltábla nyilvános ülésén elmondott perbeszédében a fellebbezésében kifejtett érvek mentén a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta.

[14] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez, és a felmentését kérte.

[15] Az ítéltábla a Szombathelyi Törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a védő indítványára a Be. 599. § szerint nyilvános ülésen. A felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, valamint a fő és a járulékos kérdésekben hozott döntéseket.

[16] A másodfokú bíróság a felülvizsgálat során megállapította, hogy nem történt olyan eljárásjogi szabálysértés, mulasztás, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezte volna, és olyan szintű szabályszegést sem tapasztalt, amely kihatással volt az érdemi döntésre. Mind a nyomozó hatóság felderítő munkája, mind a törvényszék eljárása megfelelt a törvényességi követelményeknek, a hatályos jogszabályoknak megfelelően folyt a bizonyítás. A terhelti, védői jogok sem sérültek, az elsőfokú bíróság a védelem részére a kérdezési, észrevételezési, indítványtételi, iratmegismerési jogokat megfelelően biztosította. Bár a törvényszék a védő által előterjesztett bizonyítási indítványok egy részét elutasította, ez önmagában nem törvénysértő, az elsőfokú bíróság az ítéletében az ezzel kapcsolatos álláspontját részletesen megindokolta. Minderre figyelemmel a bizonyítékértékelés során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni, a felülbírálat valamennyi, az eljárás során beszerzett bizonyítékra kiterjedhetett.

[17] Az elsőfokú bíróság az általa széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. Az ítéletben teljeskörűen bemutatta a bizonyítási eljárásban megvizsgált bizonyítékokat, és részletesen megindokolta, hogy bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként a ténymegállapításait mely bizonyítékokra alapozta. Az így megállapított tényállás nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, kellően megindokolt, rögzíti a vádlott büntetőjogi felelősségének megítéléséhez szükséges lényeges tényeket és körülményeket, az ítéltábla nem észlelte sem a ténybeli, sem a jogi indokolásnak olyan hiányát, amely ellehetetlenítette volna az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát.

[18] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során a logika szabályainak megfelelően járt el, és a többszörösen leigazolt, más adatokkal is alátámasztott bizonyítékok alapján rögzítette a tényállást. Számos személyi, okirati és szakértői bizonyíték áll rendelkezésre, amelyek alapján aggálytalanul rögzíthető, hogy mi történt Sértett2 udvarán, kik tartózkodtak ott, merről érkeztek a kutyák, miként támadta meg közülük az egyik Sértett1-et, mikor érkezett a helyszínre Tanú4, majd Tanú1, hogyan sikerült a támadó kutyát megfékezni, majd a kutyákat a sértett udvarába bezárni, illetve ezt követően hogyan támadta meg a Sértett1-t is megtámadó kutya Sértett2-et is az utcán. Nem vitatható az sem, hogy a sértettek a kutyatámadás következtében milyen – közvetett életveszélyt okozó és maradandó testi fogyatékossgot eredményező, illetve nyolc napon túl gyógyuló – sérüléseket szenvedtek el.

[19] Az ügyben az alapvető védelmi álláspont az volt, hogy nem vádlott kutya1 nevű kutyája támadta meg a sértetteket, mert az otthon tartózkodott, hanem a vádlott kutya2 nevű

kutyája mellett egy másik, idegen kutya volt a helyszínen, és az sebesítette meg a sértetteket. Így alapvető annak eldöntése, hogy ez a vádlotti védekezés elfogadható-e vagy sem.

[20] A törvényszék részletesen foglalkozott a vádlott védekezésével, a terhelti vallomásokat az elsőfokú bíróság mind önmagával, mind a tanúk vallomásával, valamint a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal egybevetette, az esetleges különbségekkel, ellentmondásokkal foglalkozott, azokat akár szembesítés útján is igyekezett tisztázni.

[21] Kiemelt jelentőséggel bír az ügyben a helyszínen jelen lévő tanúk, Tanú4, Tanú1 és Tanú2, valamint a sértettek, Sértett1 és Sértett2 vallomása. Tény, hogy e tanúk nem vállalták, hogy fényképről felismerjék a támadó kutyát, azonban - ahogy arra a törvényszék is utalt az indokolásában - tőlük ez a kialakult helyzetre figyelemmel nem is lehet reális elvárás. Ugyanakkor vallomásaik alapján kétséget kizáróan rögzíthető, hogy a kutyák Sértett2 udvarának hátsó része felől érkeztek, a támadást követően a kutyákat Tanú4 ebbe az udvarba zárta be, ahonnan aztán a helyszínre érkező vádlott egyiküket, a kutya2 nevű kutyát maga vitte haza. E körben külön figyelmet érdemel, hogy a kutyatámadást követően az italtoltban tartózkodó vádlottat értesítették, azaz fel sem vetődött más kutyájának a jelenléte, szerepe a támadásban, és a vádlott hazaérve valóban a saját kutyáját találta a sértett udvarára bezárva. A védelem által hivatkozott idegen, kóborló kutya jelenléte ellen hat az is, hogy a vádlott maga mondta el, hogy az utcában más nem tartott ilyen kutyát, ellenben kívülálló tanú, Egyéb1 elmondta, hogy látta a vádlott kutyáit az utcán, illetve Tanú1 is elmondta, hogy korábban a vádlott egyik kutyája a sértett kertjén keresztül az ő udvarukba is átjött.

[22] Megállapítható az is, hogy a tanúk vallomása között ellentmondás, zavar, inkoherenca nincs, a következmények ellenére, ha valamely kérdésben bizonytalanok voltak, azt jelezték, nem mondtak többet, mást, mint amiről valóban tudomással bírtak. Érthető az is, ha nem emlékeztek minden apró részletre, így adott esetben akár nem figyelték meg pontosan a támadó kutyákat, vagy nem vállalták azok fényképről történő felismerését, hiszen valahol sokkos állapotban voltak, ugyanakkor a sértettek segítségére siető Tanú4 és Tanú1 helytállása nélkül nagyobb tragédia is történhetett volna.

[23] A védő a fellebbezésének indokolásában végigvette a kifogásait, amelyek alapján álláspontja szerint a vádlott felmentésének lenne helye. Ezeket a felvetéseket az ítéltábla is megvizsgálta, így rögzíteni szükséges, hogy ifj. Terhelt nyilatkozata, hogy a kutya1 nevű kutya otthon volt a támadás idején, önmagában nem fogadható el, miután a tanú a kutyatámadáskor maga sem tartózkodott otthon. Tény az is, hogy a kutyák esetleges sérüléseit, az egyikükön található vérgyanús szennyeződést nem vizsgálták a nyomozás során, illetve a helyszíni szemle során olyan helyet, ahol a kutyák átmehettek volna a szomszédba, nem találtak. Ugyanakkor ez azért nem bír jelentőséggel, mert a vádlott egyik kutyája tényszerűen átjutott a sértett udvarába. Így - bár azt, hogy hol és hogyan jutottak át, valóban nem lehetett megállapítani - a törvényszék Tanú4, Tanú1, Tanú2, Sértett1 és Sértett2 tanúk vallomásaira is figyelemmel okkal következtetett arra, hogy a vádlott kutya2 és kutya1 nevű kutyái mentek át Sértett2 udvarába, és ott a kutya1 nevű támadta meg Sértett1, majd később – már az utcán – Sértett2-et.

[24] Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, a rendelkezésre álló bizonyítékokkal megfelelően alátámasztott és igazolható. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is kimerítően teljesítette, így az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet. A törvényszék ugyanis az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi tény, adatot vizsgálati körébe vont, azokat okszerűen értékelte, következtetései helytállóak, azokkal az ítéltábla is mindenben egyetértett. Az elsőfokú bíróság ítélete nem szenved az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tévő megalapozatlansági hibában, az abban megállapított tényállás pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, nem szükséges sem a

helyesbítése, sem a kiegészítése, ezért a Be. 591. § (1) bekezdése szerint alapját képezte az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

[25] Mindezek alapján a rendelkezésre álló bizonyítékoknak az ilyen szempontok szerinti mérlegelése az egymást erősítő és kiegészítő hatása miatt eredményesen nem támadható, a törvényszék által így megállapított tényállás megalapozott, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések ilyen tényállás mellett nem vezethettek eredményre.

[26] A leírt indokokra figyelemmel egyetértett az ítéltábla a törvényszékkel abban is, hogy védelem által indítványozott, a helyszín megtekintésére és további tanúk kihallgatására irányuló további bizonyítás felvétele szükségtelen, ezért a védő által ismételt előterjesztett tanúkihallgatásra irányuló indítványát - miután maga sem tartotta szükségesnek - elutasította.

[27] A törvényszék a helyes tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények minősítése is törvényes.

[28] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket is helyesen tárta fel, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetés kiszabása során figyelemmel kell lenni a törvényben írt kereteken belül a büntetéskiszabás szempontjaira, a büntetési célok mellett a cselekmény tárgyi súlyát, a vádlott személyének társadalomra veszélyességét, és a feltárt bűnösségi körülményeket is értékelni kell.

[29] Vitathatatlan, hogy a vádlott büntetlen előéletű, és a cselekménye kapcsán a gondatlanság enyhébb foka terheli. Ugyanakkor azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az életveszélyes sérülést elszenvedő sértett maradandó fogyatékoságot is szenvedett, illetve a másik sértett 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett. Ilyen bűnösségi körülmények mellett megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott, a büntetési tételkeret alapján irányadó középértéknél jelentősen enyhébb szabadságvesztés, illetve annak tartama - a büntetés végrehajtásának felfüggesztése mellett - nem tekinthető eltúlzottnak, az szükséges és elégséges joghátrány. Így annak enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[30] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdés szerint helybenhagyta.

Győr, 2020. október 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk. Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró bíró

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2020. június 24. napján kelt 13.B.9/2019/25. szám alatti ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2020. október 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke